

## POSTANOWIENIE

Dnia **27 grudnia 2012 r.**

**Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:**

	Przewodniczący:	<b>SSA Bogumiła Burda (spr.)</b>
	Sędziowie:	<b>SSA Urszula Kocyłowska</b> <b>SSA Marta Pańczyk –</b> <b>Kujawska</b>

po rozpoznaniu w dniu **27 grudnia 2012 r.**

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku **K. M.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

**o rentę z tytułu niezdolności do pracy**

na skutek **zażalenia wnioskodawczyni od postanowienia Sądu Okręgowego w Krośnie z dnia 30 listopada 2012r. sygn. akt IV U 423/12**

**postanawia :**

**uchylić postanowienie i sprawę przekazać do dalszego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie.-**

## UZASADNIENIE

Rozpoznając odwołanie K. M. od decyzji ZUS Oddziału w J. odmawiającej wnioskodawczyni ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, postanowieniem z 30 listopada 2012r., powołując art. 477<sup>14</sup> § 4 kpc, Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie w pkt I uchylił zaskarżoną decyzję ZUS Oddziału w J. i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu, w pkt II umorzył postępowanie w sprawie.

W zażaleniu na powyższe postanowienie K. M. domagała się jego uchylenia i merytorycznego rozpoznania jej uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy.

**Sąd Apelacyjny zważył co następuje:**

Zażalenie wnioskodawczyni zasługuje na uwzględnienie w stopniu nakazującym Sądowi I instancji dalsze merytoryczne rozpoznanie jej odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J. odmawiającej przyznania skarżącej prawa do renty.

Zaskarżone postanowienie zapadło w następującym stanie faktycznym:

K. M. z wnioskiem o ustalenie prawa do renty wystąpiła 10 listopada 2011r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. po ustaleniu na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej ZUS, że nie jest ona co najmniej częściowo niezdolna do pracy, decyzją z 16 lutego 2012r. odmówił prawa do renty.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie rozpoznając odwołanie K. M. od tej decyzji, przeprowadził dowód z opinii dwóch biegłych sądowych lekarzy neurologa i kardiologa, którzy po zapoznaniu się z wynikami angiografii mózgowej przeprowadzonej 12 kwietnia 2012r. uznali wnioskodawczynię za częściowo niezdolną do pracy od daty złożenia wniosku tj. 10 listopada 2011r.

Sąd I instancji uznał, że angiografia mózgowa, przeprowadzona 12 kwietnia 2012r., która dała podstawę do stwierdzenia u wnioskodawczyni częściowej niezdolności do pracy stanowi nową okoliczność w rozumieniu art. 477<sup>14</sup> § 4 kpc.

Sąd Apelacyjny nie zgadza się ze stanowiskiem zajęтым przez Sąd Okręgowy i dokonaną przez ten Sąd wykładnią art. 477<sup>14</sup> § 4 kpc.

Zgodnie z powołanym przepisem w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych lub orzeczenie komisji lekarskiej Zakładu

Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie od decyzji opiera się wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia, sąd nie orzeka co do istoty sprawy na podstawie nowych okoliczności dotyczących stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, które powstały po dniu złożenia odwołania od tej decyzji. W tym przypadku sąd uchyła decyzję, przekazuje sprawę do rozpoznania organowi rentowemu i umarza postępowanie.

Odnosząc powołany przepis do okoliczności rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że nie może tu być mowy o „nowych okolicznościach” w rozumieniu przytoczonego wyżej przepisu.

Treść opinii biegłych sądowych jednoznacznie wskazuje, że to istniejące u skarżącej już w dniu wystąpienia z wnioskiem o świadczenie rentowe schorzenie, stanowiło o uznaniu jej za częściowo niezdolną do pracy od tej właśnie daty, a wynik badania z 12 kwietnia 2012r. jedynie fakt ten potwierdzało.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego ma to znaczenie przesądzające dla uznania, że Sąd Okręgowy w tej sytuacji zobligowany był do orzeczenia co do istoty sprawy.

W tym stanie rzeczy, skoro zaskarżone postanowienie wydane zostało z naruszeniem art. 477<sup>14</sup> § 4 kpc, Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji stosownie do art. 386 § 4 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc.

**Zarządzenie:**

(...)

(...)

(...)

(...)